

er blevet valgt, og det Forslag, der her er stillet. Bestemmelsen om, at de 18 landstingsvalgte Medlemmer vælges af det afgaaende Landsting, er saa konservativ en Bestemmelse, som paa nogen Maade kan tænkes. Efter den kan Landstingsmænd, der er valgte 16 Aar forud, have været med til at bestemme Landstingets Sammensætning 16 Aar frem i Tiden. Man har sagt, at Meningen med denne Bestemmelse var at bevare Kontinuiteten, at vedligeholde Forbindelsen med Fortiden. Ja, man kan se saa forskelligt paa Spørgsmaalet om Vigtigheden af at vedligeholde Forbindelsen med Fortiden. Det forekommer mig, at i en Rigsdag er det mere nødvendigt at staa i en god Kontakt med Nutiden og have Blikket rettet mod Fremtiden end just at have den Forbindelse med Fortiden, som man kan faa derigennem, at et nuværende Landstingsmedlem kan være med til at bestemme, hvem der i saa lang en Fremtid skal sidde som Medlemmer af Landstinget. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse bør ændres derhen, at det er det nyvalgte Landsting, som vælger de 18 Medlemmer, som Landstinget skal udpege.

Ændringen til § 39 om, at de 18 landstingsvalgte kun skal vælges paa 4 Aar, og at de afgaar alle paa een Gang, er jeg ganske enig i. Ændringen er let at forstaa. Den vil maaske ikke bidrage til at vedligeholde Kontinuiteten, vedligeholde Forbindelsen med Fortiden, men den vil i alt Fald bidrage til, at de landstingsvalgte Medlemmer, der bliver valgt hvert fjerde Aar, er i Kontakt med det Landsting, de skal være Medlemmer af, og forstaa den Tid, i hvilken de skal fungere som Landstingsmænd.

Forslaget i dets Helhed mener jeg indeholder saa gode demokratiske Ting, at jeg ikke forstaa, at der i et Ting som Folketinget, naar det ikke er fra meget stærkt konservativ Side, i det hele taget skulde rejse sig Indvendinger derimod. Det blev sagt af det ærede Medlem fra Assens, at vi havde været enige ikke blot om, at vi skulde have et Tokammerssystem, men ogsaa om, at de to Kamre ikke skulde vælges paa samme Maade. Men det er een Ting, en anden Ting er, om man skal ordne Valgmaaden til de to Kamre saa forskellig, at man derved fremkalder det mest absolutte Modsætningsforhold mellem de to Ting. Et saadant Modsætningsforhold er kommet frem mellem det nuværende Folketing og det nuværende Landsting, vi har set det ved adskillige Lejligheder. Man kan godt lade de to Ting blive valgt

paa forskellig Maade, uden at man behøver at befitte sig paa at gøre Modsætningen mellem Tingene større end højst nødvendigt og større, end det er gavnligt af Hensyn til Lovgivningsarbejdet. Jeg vil ærlig indrømme, at jeg tror, det vil være tilstrækkeligt til at fremkalde den nødvendige Forskel mellem de to Ting, at det ene Ting vælges ved direkte Valg og det andet ved indirekte Valg. Naar man fra Venstres Side siger, at man ikke kan gaa med til nogen Ændring paa dette Punkt, er det meget beklageligt. Lad mig sige, at jeg tager denne Udtalelse som en Udtalelse, der bliver fremsat paa det første Trin af Forhandlingens Vej, en Udtalelse, om hvilken jeg haaber, det maa vise sig, at den ikke vil kunne holde i Længden.

Det ærede Medlem fra Assens var imod, at man lattede Forandringer i Grundloven derved, at man lavede om paa alle de Hindringer, der nu findes i Grundloven, alle de Hindringer, hvorved man gør det saa vanskeligt som muligt at forandre Forfatningen. Jeg forstaaer ikke denne Opfattelse. Lad mig gøre en Bemærkning med Hensyn til de unge. Man holder de unge ude saa længe som muligt; endelig kommer de unge med, de faar deres Valgret, og saa skal de deltage i det politiske Liv. Saa ønsker de denne Forfatning ændret saaledes, at den Ungdom, som lever paa den Tid, kan komme med, og saa har man gjort det saa vanskeligt som muligt at faa Forfatningen ændret. Jeg ser ikke Forfatningen som noget saa helligt, at det skulde være nødvendigt at gøre det nogenlunde umuligt at forandre den. Jeg ser Forfatningen som noget, der ikke maa krænkkes. Jeg ser ogsaa paa Forfatningen saaledes, at den maa være i Overensstemmelse med Meninger og Anskuelser hos Befolkningen paa den Tid, da Forfatningen gælder. Det kan ikke nytte, at vi gamle altid mener, at naar vi finder Forfatningen passende og god nok, skal Alverden ogsaa finde den passende og god nok.

Det burde være saaledes, at naar Flertallet i Danmark ønsker Forfatningen forandret, saa skal den forandres. Det vidner efter min Mening om en ganske urimelig Mistillid til Flertallet i den danske Befolkning, at man vil hindre den i til enhver Tid at faa netop den Forfatning, som Flertallet ønsker. Alle disse hindrende Bestemmelser, der er indsatte, alle disse Bestemmelser, som tjener til at gøre det saa vanskeligt som paa nogen Maade muligt at ændre Forfatningen, aabenbarer efter-